

Michaela Burdová

*Terienina
minulost*

Michaela Burdová

Terienina minulost

Povídka podle knižní série Křišťály moci
Michaely Burdové

Terienina minulost

Text © Michaela Burdová

Ilustrace © Michaela Burdová

<http://burdova-michaela.blog.cz/>

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik,

1. vydání © Lukáš Vik, 2013

(pouze elektronické vydání)

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-21-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-22-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-23-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz

Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>

*Pro mou skutečnou Terien a všechny fanoušky,
kteří na Sorgana rádi vzpomínají*

Hluboko pod povrchem
skrytá bídným strachem
zrodila se a já se bráním
bojuje a já se bojím

Zavřu oči
chvěji se v té horké noci
Naříkám, jsem zoufalá
chci ho, jak troufalá!

Prosím dotkni se mě
Ať spálí mě ten žár
Já vím
políbíš mě
a v nocích bys mě hřál

Mé srdce zrádce
prohrávám s ním v každé hádce
tluče, touží
boří zábrany
do zoufalství mě zahání

Tak zuřivě mé srdce bije
Naříká, prosí, touhou vyje
pro něho mé srdce žije

*Věřím, že fantazie je silnější než vědění.
Že mýty mají větší moc než historie.
Že sny jsou mocnější než skutečnost.
Že naděje vždy zvítězí nad zkušeností.
Že smích je jediným lékem na zármutek.
A věřím, že láska je silnější než smrt.*

- Robert Fulghum

Úvod

Černá hřbitovní brána vypadala jako brána do podsvětí. Tak jsem si ji aspoň představovala. Byla obrovská, její srdce tvořily desítky vlnkovitých mřížek a vrchol byl kovaný do elegantní špičky. Právě tam seděl bílý krkavec.

Hřbitov v Än-Ielwilu byl zvláštní. Mezi elfy se šeptalo, že vládne vlastním životem. Bílé krkavce nikdy nikdo neviděl a podle některých neexistovali, ale tady jich na náhrobcích sedělo hned několik. Nad hřbitovem rostl mohutný dub s bílým kmenem a černými listy. Nikde jinde takový strom nerostl.

Brána byla otevřená. Vešla jsem dovnitř. Kolem nohou se mi plazila bílá mlha. Krkavci na mě upírali koráلكové oči. Zírali jako supi. Každý můj krok mi připadal nesnesitelně hlasitý. Ale přesto jsem se nebála. Nikdy. Naučila jsem se tohle místo ctít a milovat, protože mi dovoľovalo vracet se k mé lásce.

Zastavila jsem se u jeho hrobu. Ve vázách ještě kvetly růže od mé poslední návštěvy. Jako obvykle se mi rozklepala kolena a stáhlo hrdlo. Chvilí jsem nemohla popadnout dech. Jen jsem stála a čekala, až to odezní. V hlavě mi najednou probleskla Neilinina slova.

„Nemůžeš navěky milovat mrtvého, Terien.“

Bylo to včerejší odpoledne. Slunce páľilo a my jsme zrovna přijížděli do Lülwetlimu. Doprovázela nás družina elfských bojovníků, po porážce Isgraëla jsme s Neilin patřily mezi nejdůležitější ženy Mianthilie. Ona byla ta, kdo zachránil svět. Já jsem byla elfská princezna.

Nikdy jsem se tak necítla.

U brány nás vítali stráže. Z davu se na nás smály elfské obličejce. Naproti ulici přicházeli Elnessa a R'Tiles. Oba zářili štěstím a na sobě měli krásné šaty. Objímali se s Neilin a všichni se smáli. Jenom mě to uvnitř svíralo.

Naposledy jsem tohle město navštívila při útěku před ním. A stejně mě tady našel. Bohové, tehdy jsem si myslela, jak je to těžké. Tolik mě bolelo utíkat od něho, když mé srdce toužilo po opaku. Myslela jsem si, že horší utrpení být nemůže. To jsem ale netušila, co budu zažívat dnes.

„A co Awrixel?“ slyšela jsem R'Tila. „Neříkej, že se válí ve své královské posteli.“

Neilin se zasmála. Vypadala teď jinak. Starší, sebejistější, silnější. Byla krásná a na každém kroku rozdávala dobrou náladu.

„Ne, má povinnosti. Na západě jsou hlášené útoky zdivočelých ibraxirů. Občas se podobné incidenty objeví.“

„Však on s nima Awrixelík zatočí!“ zasmál se R'Tiles, potom se natáhl k Elnesse a políbil ji do vlasů.

Bodlo mě u srdce. Nikdy bych si nemyslela, že budu druhým závidět lásku. Ale všichni byli tak šťastní, zamilovaní a já jsem si pokaždé vzpomněla, že kdysi jsem tenhle poklad měla i já. A pokaždé mě napadá, že jsem si ho měla víc vážit.

„Terien,“ obrátila se ke mně Elnessa. „Jak se ti daří?“

Vydali jsme se ulicí k Elnessině domu. Lieny jsme nechali jít, vrátí se, až je budeme potřebovat.

„Dobře,“ lhala jsem. Všimla jsem si, jak si Elnessa vyměnila pohled s Neilin. Potom pokračovala: „Mohla bych tě dnes s někým seznámit. Jsem si jistá, že...“

„Děkuji, ale to není nutné.“

„Prospělo by ti to.“

„Ne, myslím, že ne.“

Vtom jsem to uslyšela. Najednou mě zamrazilo. Zastavila jsem se a ohlédla. Srdce mi tlouklo jako zběsilé. Viděla jsem

mladého elfa. Honil elfku, která se mu snažila utéct, přitom se smála a křičela. Chytil ji do náruče.

„Mám tě!“ vykřikl ten elf. „Jsi moje!“

Nevím, jak se to stalo, ale spustilo to záblesky vzpomínek.

Moje... jsi moje...

Sorgan vyskočil zpoza sochy a chytil mě do náruče. „Mám tě! Jsi moje!“

Smála jsem se a celá zadýchaná se mu snažila vymanit. „Podváděl jsi!“

Umlčel mě polibkem.

Ráj. Byla jsem v ráji.

Šťastná.

Tak jsem se rozhodla vzpomínat. Dnes, tady, u jeho hrobu. Rozhodla jsem se znovu prožít ty nejkrásnější chvíle svého života. Možná mi to pomůže smířit se a nechat ho odejít. Možná potom budu moct jít konečně dál.

Možná.